

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det var en meget fin ordførertale, hr. Bjarne Laustsen holdt, som også emmede af irritation over, at Socialdemokratiet indgik det her forlig. Det synes jeg er fint.

Jeg har kun et enkelt lille spørgsmål: Den der grænse på de 55 pct. til uddannelsesaktiviteter er det noget, der er aftalt i forligskredsen, eller er det noget, som regeringen bare gør hen over hovedet på forligskredsen?

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det kan jeg sige helt klart, at det er det ikke. Jeg vil gerne føje til, at under forhandlingerne bestræbte vi os på, at det der problem, vi havde haft tidligere med styring af gennemsnitspris og den slags ting, skulle ikke være der mere. Det var noget, de regionale råd selv fandt ud af.

Vi har jo haft et samråd i Arbejdsmarkedsudvalget om det her, og jeg står også uforstående over for, hvordan det der med 55 pct. er kommet ind. Det står ikke at læse i forliget om »Flere i arbejde«. En af de ting, vi gjorde meget ud af, var, at regionerne havde frit redskabsvalg, og derfor er det jo en stramning. Som jeg var inde på i min ordførertale, har det her måske været med til at betyde, at de ledige ikke kan få de tilbud, de skal have, fordi man strammer ekstraordinært her.

Vi står uforstående over for det. Men nu har jeg stillet yderligere spørgsmål, for jeg har hørt på mine vandrør, at næste år vil regeringen kræve, at man skal ned på 50 pct. Det er vi selvsagt meget imod, for vi forstår ikke, at der skal være begrænsninger. Tidligere har Venstre jo haft meget tillid til, at de regionale parter selv kunne løse de her problemer derude, men nu skal der åbenbart en meget strammere styring til fra Folketinget. Men det er altså ikke noget, vi har aftalt.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Bent Bøgsted i ordførerrækken.

Kl. 18.15

Bent Bøgsted (DF):

Det spørgsmål, som SF rejser her i forespørgslen, ser jeg egentlig som meget naturligt. Det er altid vigtigt, at der sker en fornuftig form for aktivering af de ledige, for vi har gennem mange år set på, at de ledige blev puttet ind i en ikke særlig gennemtænkt aktivering. Det resulterede også i en indholdsløs og meningsløs aktivering, hvor

de enkelte følte, at de blev misbrugt og udnyttet, men der var en fordel ved det, for de talte ikke med i ledighedsstatistikken, i hvert fald ikke alle sammen.

Jeg har egentlig kritiseret flere gange, at den måde er lidt uheldig, men lad det nu være.

Det var der et stort flertal der ønskede at ændre, og derfor blev der i forliget »Flere i arbejde« vedtaget en forenklet og mere overskuelig model for aktivering. Det betød et enstrengt arbejdsmarkedssystem, og det indeholder tre redskaber. Det er vejledning og opkvalificering, hvor indholdet ganske enkelt går på en opkvalificering til arbejdsmarkedet. Det andet er redskaber, virksomhedspraktik og arbejdspladsintroduktion. Og det tredje er løntilskud.

Sammenlagt skal det være med til at bringe de ledige i kontakt med arbejdsmarkedet, når det ellers bliver brugt, som det skal.

Man kan så spørge, om kommunerne også bruger midlerne, som det er hensigten. Det har ofte været fremført, at kommunerne udnyttede de aktiverede som billig arbejdskraft. Det kan f.eks. være på et ældrecenter, som jeg har kendskab til, hvor der er en normering på 10 ansatte. Der har så været en naturlig afgang, og ældrecenteret har ladet være med at besætte de to sidste pladser, fordi kommunen skulle spare penge. Det er for så vidt godt nok, bortset fra at de manglede arbejdskraften, og så er der det her med, at der skal nogle ud i aktivering, og så er det smart lige at få to kontanthjælpsmodtagere ind til at udfylde de pladser, og de får at vide, at det er et spørgsmål om, at de skal i jobtræning, og at de skal have noget opkvalificering til arbejdsmarkedet. Men de andre ansatte forventer, at det er fuldtidsansatte, der kommer. Det er efter min mening et eksempel på misbrug. Derfor kan det mistolkes.

Det er jo ikke meningen, at de aktiverede skal besætte normerede stillinger, og så er det bedre, at ældrecenteret ansatte to, der var på kontanthjælp. Det har jeg så fået at vide faktisk sker mange steder rundt omkring i landet. Det her er ikke et enestående eksempel.

Jeg synes heller ikke, at det er særlig smart at sende de ældre ud i aktivering, der ikke fører til noget, f.eks. en 59-årig, der går på efterløn som 60-årig, og som sendes ud i aktivering. Det ville Dansk Folkeparti gerne have været fri for i forbindelse med forliget »Flere i arbejde«, men det kunne vi ikke få igennem. Det var lidt uheldigt efter min opfattelse, for det er ikke nogen aktivering, der fører til noget.